

Gent | Laura Ferrer i Mario Heredero | Actualitzat el 31/03/2021 a les 11:23

Laura Ferrer i Mario Heredero. Des de Nova Zelanda

«Covid sota control. Els secrets: viure en una illa, confiança en el govern i alta corresponsabilitat»

Laura Ferrer Font i Mario Heredero de Pablos viuen a Wellington, la capital de Nova Zelanda

Aviat farà quatre anys que vam anar a viure a Wellington, la capital de Nova Zelanda. Vam decidir travessar mig món per la precarietat de les feines que se'ns oferien al nostre país, però, també -no us enganyarem- en busca d'una aventura en un bon moment de la vida. Sorprenentment, els estudis aconseguits a Catalunya, un doctorat en Bioquímica (la Laura), i un grau d'Enginyeria Industrial (el Mario) han estat altament valorats en aquest país d'acollida. Actualment treballem al Malaghan Institute of Medical Research (la Laura), un centre de recerca biomèdica centrat en el

desenvolupament d'immunoteràpies per a càncer i al·lèrgies, i al Goodnature (el Mario), una empresa on desenvolupen trampes per a plagues d'espècies invasores de rosegadors amb l'objectiu de conservar la biodiversitat.

Nova Zelanda és un país d'uns cinc milions d'habitants distribuïts en una superfície d'aproximadament la meitat d'Espanya. Quan vam començar a tenir els primers casos de covid-19 a l'abril, vam estar confinats quatre setmanes (del 25 març al 27 d'abril), tot i que es podia sortir a fer esport a l'aire lliure. La pandèmia va arribar al seu punt màxim a principis d'abril, amb 89 nous casos registrats al dia i 929 casos actius. Un cop es van reduir els casos pràcticament en la totalitat, es va recuperar la normalitat, excepte per les fronteres, que estan totalment tancades. A dia d'avui, només poden entrar i sortir els residents del país, pagant un hotel d'aïllament a l'entrada, que costa uns 2.500 euros per família i on t'has d'estar quinze dies. Ens va sorprendre, en primer lloc, com es va gestionar la crisi per part del govern: Una comunicació impecable, liderada per la presidenta Jacinda Ardern, amb missatges molt clars i empàtics en tot moment i, en segon lloc, l'obediència i la coresponsabilitat de la població, que vam poder observar veient totes les precaucions que adoptava la gent, fins i tot, abans que el virus es detectés al país. La gran victòria ha estat que només 25 persones han mort a causa de covid fins al dia avui. A nivell personal, estem vivint la covid amb molta tranquil·litat; aquí, des del juny, la vida és pràcticament normal. No portem mascareta, podem anar a esdeveniments amb molta gent i no hi ha restriccions de cap tipus. Malgrat això, se'ns fa dur veure familiars i amics passar-ho malament a l'altra punta de món i, també, se'ns fa molt difícil no saber quan ens podrem tornar a veure amb la nostra família físicament.

Viure a la capital, poder anar amb bici a treballar i tenir la natura al costat de casa són les coses que més valorem de la nostra situació actual. En aquest país, ens hem sentit laboralment valorats, ens hem casat, hem tingut una filla i tenim un altre petit en camí. I si alguna cosa ens ha marcat especialment és la solidaritat i l'acollida de la gent. Val a dir, però, que tot i estar fascinats amb aquest país i al·lucinar cada cop que descobrim algun racó nou, les nostres arrels són on són i ens enyorem de les nostres festes populars, d'un bon pernil, d'uns xurros amb xocolata, de parlar català quan anem a comprar el pa i de la llarga sobretaula de diumenge amb la família. Tenim moltes ganes de poder trepitjar Catalunya i retrobar-nos amb els nostres. Esperem que el virus aviat ho permeti.